



Fradista szemmel - Drámai végjáték, majd elszopogatott nyugtató

2012 március 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A sípmester

Kassai Viktor volt a vasárnapi mérkőzés játékvezetője. A fiatal bíró szinte mindet elért már a szakmájában, talán egy kicsit korán is. Ez szállhatott a fejébe. Bátran kijelenthetjük, hogy a jó Viktor kudarcot vallott a vasi rangadón.

Túl azon, hogy végig pökhendi módon "szerepelt", minden ítéletét teátrális jelenetek kísérték, elképesztően sokat és nagyokat hibázott. Jogtalan tizenegyes megadása, meg nem adott büntet?, meg nem adott gól, szabálytalan gól megadása stb. El kellene már gondolkodni a fiatal bírónak azon, hogy szakmai alázat nélkül a tehetség nem ér semmit, csupán arroganciával és kivagyisággal könnyen ki lehet ám pottyani a nemzetközi bírói elitből?

Fordulatokban gazdag, izgalmasban bővelkedő rangadót játszottunk vasárnap Szombathelyen. A drámai végjátékban elbuktuk a mérkőzést, de ami a nagyobbik baj, hogy mi szurkolók a hitünket is elvesztettük abban, hogy ez a csapat a bajnokság végére az élmezőnyt megközelítheti.

Szép idő, telt ház Szombathelyen, így volt ez rendjén, hiszen a Ferencváros vendégeskedett ezen a hétvégén a vasi zöld-fehérek otthonában. Nem árulok el nagy titkot, ha azt mondom, hogy nem kedvelik a helyiek a Fradit, hiszen inkább az Újpest fanokkal barátkoznak. Ezt meg is tapasztalhattuk, hiszen a csapatunk buszájának ablakát a szívélyes vendéglátók szimpatizánsai betörték, így az egész mérkőzés alatt posztolni kellett a csapatszállító járműnk mellett. Ez a kis intermezzo nem befolyásolta ugyan közvetlenül a mérkőzést, de megadta az alaphangot.

Jól kezdtünk, többet birtokoltuk a labdát, de *Somália* kiesésével, az eddig sem acélos támadó szekciónk tovább gyengült. Az elől játszó *Pölöskey* és *Kulcsár* nem jelentett veszélyt a Haladás kapujára az első játékrészben. A Szombathely még egy 11-est is elhibázott és több helyzete is volt, mint nekünk. A kimaradt büntetést meglepetésre nem minket hozott fel, hanem az ettől még paprikásabbá váló hazaiakat. A szünet után kiegyenlített játék folyt a pályán, egészen addig, amíg az első helyzetünkben Pölöskey egy nagyszerű kilépés után remekül játszott be középre és Kulcsár berobbanva megszerezte a vezetést gólunkat.

Gyakorlatilag ugyanaz történt, mint az első játékrészben, ott a 11-es után került fölénybe a Haladás, a második féldélben pedig a vezetést gólunk után.

Szögezzük le, hogy a hazaiak mindent egy lapra feltéve rohamoztak, az utolsó 15-20 percben elképesztő nyomás alatt volt a kapunk. Nem bírtuk egész egyszerre megtartani a labdákat, s így a vezetésünket sem, sőt a rendes játékidő letelte után jött a kegyelemdöfés, így pont nélkül távozhattunk a Rohonci útról. Így a legnehezebb elveszíteni egy mérkőzést, mert egy sima 2-3 gólós zakót hamarabb elfelejt, megemészt az ember, mint egy drámai végjátékban elveszített találkozót.

Ami nagyon szomorú a történetben, hogy a Haladástól láthattuk ezen az estén azokat az eredményeket, amelyek évtizedeken át a Ferencvárost jellemezték. Számos mérkőzést fordítottunk meg az utolsó pillanatokban, a közönség ezért is imádta a Fradit, mert mindig képes volt megnyomni az utolsó 5-10 percet és begyötörni a győztes találatot. Sajnos ez a mai csapat nem képes ilyen eredményeket csillogtatni.

Osztályzatok:

Jova 6– Grúz 5, Balog Z. 5, Klein 5– Jovanovic 4, Busai 4, Lisztes 5 (Beliczky 0), Józsi 4 (Sváb 0), Júnior 4– Kulcsár D. 5 (Abdi 4), Pölöskey 5

Détári mérkőzés utáni, sokak által felháborítónak tartott ingerült nyilatkozatával szemben én megérett vagyok. Azért vagyok megérett, mert én is hasonló vérmérsékletű ember vagyok, nem bírok veszíteni. Döme sem tud veszíteni. A találkozó után el kellett szopogatnom egy könnyű nyugtatót, talán okosabb lett volna, ha a lefújás után *Nagy Tamás* nyilatkozik a sport tévének, Détári pedig csak hozzám hasonlóan, egy nyugtató elszopogatása után, mondjuk a sajtótájékoztatón.



A vezetőség a téli szünetben nem hiába hangoztatta, hogy ebben a szezonban nincs konkrét kitűzött cél, csupán annyi, hogy minnél előrébb kell végezni a tabellán. A szurkolók lélektana azonban egészen más, hiszen mondjuk a pécsi győzelmünk után már sokan azt számolgatták, miként tudjuk elérni a 4.(!) helyet. Nos 9 fordulóval az idény vége előtt ki kell jelentenünk, hogy nem lehetnek vérmes reményeink az 5. -6. hely megszerzésére. A biztos, stabil bennmaradás lehet a cél a csapat előtt, ami a 7. -12. hely valamelyike csupán. A nyári szünetben pedig komoly igazolások szükségeltetnek, mert ez csupán vegetáció. A Ferencváros szurkolói ettől sokkal-sokkal többet érdemelnek. Be kell építeni a fiatalokat, de 2-3 meghatározó játékos mellé. Pénz nélkül tisztában vagyok vele, hogy nem fog menni, de reményeim szerint a következő szezonra már egy olyan biztos alapokra helyezett klub tud majd tárgyalóasztalhoz ülni, aki már fizetőképesebb, vonzóbb alternatívaként tud majd megjelenni komoly játékosok szemében is, nem úgy mint az eddigi tárgyalásaink során. Hétfvégén a Vasas látogat az Úllői útra. Kicsit félve, halkán jegyzem meg, mintegy elhessegetve magamtól a gondolatot: kiesési rangadót játszunk a piros-kékekkel szombaton. Most nagyon kell a biztatás, mert egy esetleges vereség következményeibe jobb, ha bele sem gondolunk.

Hajrá Fradi!

Csépányi Balázs



Ajánló